

Utdrag från Polarhunden nr 3 /2015

Marie vann EM-silver i tyska Haidmühle [Marie Israelsson]

Så var det äntligen dags igen – en europaresa och EM. Mina nya tävlingshundar skulle för första gången ut på lång resa och debutera i 6-spanssklassen på ett stort mästerskap. Och jag vann ett silver, jag förlorade inte ett guld. Mina nuvarande tävlingshundar är nya och tre av dem är bara inne på sin andra tävlingssäsong. Ingen av dem har tävlat nere i Europa. Förra året gick de riktigt bra på de svenska tävlingarna då jag körde 4-spänn. I höstas kom Spana in i gänget och fyllde upp spannet till ett 6-spänn. Träningen i höstas gick bra och när jag satt där på fyrhjulingen tänkte jag att dessa 6 hundar kan nog bli ett riktigt bra 6-spänn. Jag kanske ska satsa på den klassen i år? Mina planer på att testa dessa hundar i den europeiska konkurrensen började ta form. Men jag vet att det är riktigt hård konkurrens där nere och den har bara blivit hårdare. Det finns riktigt många bra spannar att mäta sig emot. Jag har tidigare deltagit på WSA:s mästerskap nere i Europa 6 gånger. Första gången var VM 2004 i Cortina där det blev ett silver. Senast var det 2010. Hundarna började då bli gamla och en generationsväxling har därefter skett.

Bra grundträning

Jag har försökt träna hårt och innan första tävlingen, som var SM i 4-spänn i Falun, hade mina hundar 130 mil i benen. Det blev en klar seger och mina hundar sprang riktigt fort. Två helger senare var det SM i 6-spänn i Gafsele där det också blev ett guld. Med 148 mil i benen och två SM-guld i bagaget bar det sedan iväg söderut mot Tyskland. Helgen efter, 15-17 feb, skulle EM gå av stapeln. Dessa hundar har aldrig åkt på en lång resa förut, så bara det blev en ny erfarenhet för dem.

Ett litet orosmoment fanns i flocken. Löp. Det är dålig timing att löpa under tävlingssäsongen. Men det har mina tikar gjort och ni vet väl hur det är? Hanarna är tokiga, äter och dricker inte. Tikarna är sura och har annat att tänka på än att äta. På vägen ner till Tyskland funderade jag mycket på om jag skulle försöka byta klass. Jag hade anmält mig i 6-spanssklassen, men med tanke på löpning så kanske det är bättre att köra 4-spänn. Då skulle jag kunna välja bort de tikar som löper mest. Yoyo, som brukar springa i led på tävling höglöpte nog precis dagarna innan EM. När jag väl kom ner så bestämde jag mig ändå för att köra 6-spänn. Kan ju vara kul att testa den klassen. Jag har ju alltid kört 4-spänn tidigare.

Ett trevligt välkomnande

Vi kom ner till Haidmühle vid lunchtid på onsdagen. Jag var inte ensam som tävlade för Sverige. Janine från Tyskland som flyttat till Hoting, var nere i Europa och körde, inte bara EM, utan deltog i flera tävlingar i olika länder. En lång vintersemester helt enkelt. Vi blev väldigt väl mottagna av WSA-organisationen. Det tyckte det var så roligt att det kom några från Sverige igen. Det var tre år sedan någon svensk deltog på deras mästerskap. Haidmühle var en jättefin plats att ha en tävling på. Det ligger i sydöstra delen av Tyskland, alldeles vid

gränsen till Tjeckien. Billigt, bra mat och boende. Vi hyrde en jättefin och fräsch lägenhet i fyra dagar för totalt 2000 kr för tre personer. Då ingick städning.

I den lilla byn Haidmühle fanns affär och vi köpte massor av lokalt producerade korvar, kött och ostar. Mums. Det fanns gott om plats på stakeouten och ett fräscht servicehus fanns på området. Vi hade tur att hitta vår lägenhet som låg bara några hundra meter från stakeoutplatsen. Banor som passade mig Min erfarenhet av tävlingarna nere i Europa är att spåren är väldigt kuperade och tekniska. Men i Haidmühle var det inte alls så illa. Landskapet var mer böljande och spåret kan liknas med det i Gafsele, för er som känner till det. Mycket plattare än vad jag förväntat mig. Men det passar mig, som inte är lika tränad som de andra hundförarna som ligger i toppen i Europa. Jag vet att en av mina svagheter i jämförelse med de bästa förarna, är min egen styrka och kondition. Inte hundarnas.

Som alltid på dessa mästerskap invigs tävlingen med en kvällscermoni med fackeltåg genom byn. Varje landslag går i en grupp med sin flagga och bär på massor av facklor. Team Sweden bestod i år av mig och Janine. Landslagskapten fick bli Janines man Oliver. Mycket publik i värmen Att Tyskland är ett stort draghundsland är det inget tvivel om. Under alla tre dagar kom det massor av publik som betalade inträde. Värst var det på lördag och söndag. Det blev en helt ny upplevelse för mina hundar. I start- och målområdet stod det fullt med folk bakom banderollerna så hundarna fick springa i en korridor av folk. Sedan gick banan över en åker, ett öppet fält, där det också stod folk överallt efter spåret. För mina hundar gick det ganska bra i starten, men när vi närmade oss mål och skulle springa över den där åkern igen, var de inte lika laddade att springa genom denna folkmassa. Lite läskigt tyckte de nog att det var och de sprang med stor tveksamhet de sista 500 metrarna.

En annan erfarenhet som mina hundar fick uppleva var den enorma väderkontrasten. I Gafsele, helgen innan, var det minus 25 när vi tävlade. I Haidmühle var det kring noll, någon plusgrad och på söndagen var det 100 procent luftfuktighet. Sekunderna på min sida Hur som helst så låg jag tvåa inför sista tävlingsdagen. En tjeckisk kille ledde med en minut. Efter mig var det sedan väldigt tajt. 6 sekunder till trean och 18 sekunder till fyran. Visst var jag nervös när jag stod på startlinjen på söndagen. Men jag hade sekunderna på min sida. Det kändes som om jag vann silvret och inte förlorade guld. Stepan Krkoska som vann drog ifrån ytterligare med drygt en minut, så det var bara att konstatera att han var mycket bättre. Sedan drog jag ifrån trean med fyra sekunder till så marginalen blev 10 sekunder och 18 sekunder till fyran. Janine hade däremot lite otur. Hon var tvungen att avbryta tävlingen inför sista dagen på grund av en skadad hund. Men hon hade däremot gjort fina resultat på andra tävlingar nere på kontinenten, innan EM.

Jag är verkligen nöjd över hundarnas prestation. Med tanke på att det är första gången de åker så långt, deltar på en tävling med så mycket folk runtomkring och i denna värme, som de inte alls är van vid, så gjorde de ett väldigt bra jobb. Och dessutom med all stress som löpningen medför. Men visst går det inte att låta bli att analysera varför den tjeckiska killen

vann. Intressant var också att han körde med 5 hundar under två dagar. Han vann över 26 stycken andra och var dessutom rätt så överlägsen.

Satsa på VM i Schweiz

Jag kan verkligen rekommendera alla polarhundsförare att åka ner på kontinenten och tävla. Om vi ska utveckla oss som slädhundsförare eller nordiska åkare behöver vi se, uppleva och tävla på de stora mästerskapen. Det är ju där alla är, där deltar de bästa av de bästa. Och det finns massor att lära. Budskapet som vi fick hem till Sverige var: Vi måste komma ner nästa år igen, till VM i Schweiz, med fler svenskar.

Faktaruta

WSA World Sleddog Assosiation, en draghundsorganisation för registrerade polarhundar.

Antal medlemsländer: 20

Antal startande i Haidmühle: 201 Antal deltagande länder: 14 Varav i siberian huksyklassen: 25 i 2-spann, 43 i 4-spann, 27 i 6-spann, 15 i 8-spann, 8 i öppen klass

För att få tävla på WSA:s mästerskap måste en klubb i landet vara medlem i organisationen. Då får Sverige delta med ett visst antal startande enligt ett regelverk. På årsmötet i maj beslutade SPHK att gå med i WSA igen. VM går i Kandersteg i Schweiz nästa år. En enskild förare kan också betala en "singel membership" och får då delta.